

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Michala Bobka v právní věci žalobkyně: **BRUDRA s. r. o.**, se sídlem Jemnická 17, Praha 4, zastoupená advokátkou Mgr. Markétou Protivovou, se sídlem Politických vězňů 9, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti: **I) JE Financing s. r. o.**, se sídlem Spojovací 205/24, Praha 9, (dříve JANKA ENGINEERING s. r. o., se sídlem Vrážská 143, Praha 5), **II) LEEL COILS EUROPE s. r. o.**, se sídlem Vrážská 143, Praha 5, a **III) LEEL Services, s. r. o.**, se sídlem Vrážská 143, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2018, č. j. MHMP 145703/2018, sp. zn. S-MHMP 1604025/2017/STR/Kr, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2020, č. j. 11 A 91/2018-48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Úřad městské části Praha 16 (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 17. 7. 2017, č. j. 016340/17/OVDŽP, sp. zn. 017730/14/OVDŽ/Lm, umístil a povolil stavbu „*Decentralizace vytápění areálu JANKA ENGINEERING s. r. o. a LLOYD COILS EUROPE s. r. o., Praha Radotín, Vrážská č. p. 143*“ (na pozemcích specifikovaných v jeho rozhodnutí – pozn. NSS). Odvolání, které proti jeho rozhodnutí žalobkyně podala, zamítl žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím. Žalobkyně následně neuspěla ani u městského soudu, neboť ten její žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného napadeným rozsudkem zamítl.

[2] V odůvodnění městský soud nepřisvědčil žalobní námitce, že pro upuštění od ústního jednání nebyly v daném stavebním řízení splněny podmínky. S poukazem na § 94a odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu [stavební zákon] (dále jen „stavební zákon“) vymezil dvě podmínky, které musí být kumulativně splněny, aby stavební úřad mohl upustit od ústního jednání. Poznamenal přitom, že proti naplnění první podmínky – *znalosti poměrů v území* – žalobkyně nic konkrétního nenamítala. Námitky proti nenaplnění druhé podmínky, *aby žádost poskytovala dostatečný podklad pro posouzení záměru*, pak označil za nedůvodné s tím, že projektová dokumentace žádnými nedostatky netrpěla a že nedošlo k doplnění žádosti ve smyslu změny jejího obsahu, neboť stavebník pouze doložil projektovou dokumentaci, k jejímuž předložení byl povinen od počátku řízení. Poznamenal přitom, že žalobkyně doplněnou žádost žádnými námitkami ve stavebním řízení (v jeho „třetím kole“) nezpochybnila.

[3] Městský soud dále nepřisvědčil námitce, že správní orgány porušily § 114 odst. 1 stavebního zákona, pokud nezhodnotily ekonomickou výhodnost dotčené stavby. Konstatoval totiž, že hodnocení ekonomické výhodnosti zvažované stavby není hlediskem, které by bylo zapotřebí podle § 114 odst. 1 stavebního zákona hodnotit a je věcí stavebníka.

[4] Námitka, že provedení a užívání stavby není v souladu s evropskými předpisy a že dojde ke změně emisních a imisních poměrů v lokalitě, postrádala podle městského soudu konkrétní tvrzení, a proto se jí pro její přílišnou obecnost nezabýval. Stejně se pak vypořádal i s námitkami, v nichž žalobkyně tvrdila nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jíž formálně podřadila pod důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka v kasační stížnosti zopakovala důvody, které uvedla již v žalobě a doplnila pouze námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Městský soud podle ní svůj rozsudek nepřehledně a nedostatečně odůvodnil.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se otázky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů a uvedl, že napadený rozsudek uvedeným judikатурním východiskům plně vyhovuje a je proto přezkoumatelný. Dále poznamenal, že doplněním projektové dokumentace se navrhovaný stavební záměr obsahově nezměnil, pouze se upřesnil. Konstatoval také, že stěžovatelka proti doplněné

dokumentaci žádné připomínky ani námitky nevznela. V předložené věci tak podle něj nebylo nutné opakovat ústní jednání, proto kasační stížnost považuje za nedůvodnou.

[7] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v intencích § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a v rozsahu uplatněných kasačních námitek. Vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, neshledal a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Kasační soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť existence takové vady mu zpravidla neumožňuje přezkoumat námitky věcného charakteru a bez dalšího proto vede k jeho zrušení. Stěžovatelka v souvislosti s touto námitkou uvedla pouze to, že městský soud „poskytl nepřehledné a nedostatečné důvody, pro něž neshledal ve výše zvoleném postupu správních orgánů žádné vady řízení, jež by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.“

[10] Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu není důvodná. Městský soud ve svém rozhodnutí srozumitelně, přehledně a úměrně k míře konkrétnosti žalobních námitek v bodech 22-25 vysvětlil, proč má za to, že nedošlo ke změně nebo doplnění žádosti v rozsahu, který by již představoval změnu původně zvažované stavby. Příležitě přitom poznamenal, že ze žaloby není zřejmé, v čem konkrétně stěžovatelka spatřuje nedostatečnost žádosti jako podkladu pro posouzení záměru. Tvrzení, že doplněním projektové dokumentace došlo ke změně žádosti v takovém rozsahu, že bylo nutné ústní jednání opakovat, totiž podle Nejvyššího správního soudu nelze ani s odkazem na předchozí zrušující rozhodnutí žalovaného považovat za konkrétní námitku. Za této situace proto nelze městskému soudu vyčítat, že na takto obecně formulovanou námitku reagoval stručným konstatováním, že ze správního spisu takto intenzivní změna či doplnění žádosti nevyplývá, a že samotné předložení projektové dokumentace splňující veškeré zákonné požadavky za změnu žádosti považovat nelze.

[11] Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nezakládá ani závěr městského soudu, podle kterého stěžovatelka ve své žalobě neuplatnila žádné konkrétní námitky odůvodňující její tvrzení, že došlo ke změně poměrů v území. Pouhé strohé konstatování, že od posledního ústního jednání uplynula doba delší než 2 roky, dovozovanou změnu poměrů v území nijak nevysvětluje. Městský soud totiž není povinen za stěžovatelku domýšlet právní a skutkové argumenty, které její tvrzení odůvodňují. Pokud by tak učinil, pak by popřel princip rovnosti účastníků řízení, neboť žalovaný by již neměl možnost efektivně se podané žalobě bránit a na tyto důvody včas v řízení reagovat. Závěr, který v této souvislosti městský soud učinil, je proto správný a nelze ho označit za nedostatečný. Ze stejného důvodu je dostatečnou reakcí i způsob, jakým se městský soud vypořádal s námitkami tvrzeného nesouladu stavby s evropskými předpisy, tvrzené změny emisních a imisních poměrů, porušení základních zásad správního řízení a nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Stěžovatelka tyto žalobní námitky nikterak nekonkretizovala.

K vypořádání těchto námitek proto stačilo poukázat na jejich přílišnou obecnost a uvést, že z tohoto důvodu se jimi městský soud nemůže zabývat.

[12] Konečně se městský soud v bodě 30 napadeného rozhodnutí dostatečným způsobem vypořádal i s námitkou, v níž stěžovatelka tvrdila porušení § 114 odst. 1 stavebního zákona, pokud stavební úřad nezhodnotil ekonomickou výhodnost stavby. Městský soud poukázal na výslovný požadavek uvedeného ustanovení, aby námitky proti stavebnímu záměru byly založeny na přímém dotčení vlastnického práva účastníka řízení a dospěl k závěru, že takové hodnocení nebylo v předložené věci zapotřebí. Uvedl přitom, že náklady spojené s užíváním stavby ponese stavebník a uzavřel, že z tohoto důvodu je ekonomická výhodnost stavby jen jeho věcí. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem v tom, že případná nerentabilita stavby se stěžovatelky nikterak nedotýká. Neposouzení této otázky proto nemohlo mít a ani nemělo žádný vliv na zákonnost rozhodnutí městského soudu. Námitka nepřezkoumatelnosti je tak nedůvodná.

[13] Pokud jde o námitky věcného charakteru, Nejvyšší správní soud připomíná, že kasační stížnost je oprávněným prostředkem proti soudnímu rozhodnutí (srov. § 102 větu první s. ř. s.). Stížní námitky proto musí směřovat právě proti rozhodnutí městského soudu tak, aby z nich bylo zřejmé, které jeho závěry a z jakého důvodu stěžovatelka považuje za nesprávné. Stěžovatelka však kasační námitky převzala z textu své žaloby a jejich obsahem je pouze polemika se závěry správních orgánů. Neexistence věcné kasační argumentace Nejvyššímu správnímu soudu neumožňuje, aby se úvahami městského soudu zabýval, neboť stejně jako městský soud i Nejvyšší správní soud není povinen a ani oprávněn za stěžovatelku domýšlet její neuplatněnou argumentaci. Formulovat kasační stížnost převzetím textu žaloby sice není striktně vyloučeno, lze tak ale učinit pouze tehdy, pokud se správní soud s žalobní argumentací dostatečným způsobem nevypořádal a jeho rozhodnutí je možné považovat za nepřezkoumatelné. Tak tomu však v předložené věci není – Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek plně přezkoumatelným. Kasační námitky věcného charakteru proto zcela zjevně míří proti rozhodovacím důvodům žalovaného a nikoli proti rozhodovacím důvodům městského soudu a jsou tak ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[15] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[16] Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním soudem uložené povinnosti. V předložené věci však žádné povinnosti neplnily, a proto ani ony nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. prosince 2022

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu